

Coronaprikje bij zondag 28 maart, Palmzondag

De zachte krachten zullen winnen!

Wie dezer dagen zwaar ziek is,
wie in deze tijd een dierbare moet afgeven,
herkent zich in het lijdensverhaal
van Jezus van Nazaret.

Pijn overheerst dit verhaal.
Kwetsbaar trok hij de stad in.
Weerloos werd hij overgeleverd.
Verraden en verloochend werd Hij.
Zijn leerlingen lieten hem in de steek.
Op last van gezagsdragers werd hij geslagen,
bespuwd, bespot en gekruisigd.

Om drie uur in de namiddag riep Jezus
vertwijfeld uit: “Mijn God, mijn God,
waarom hebt Gij Mij alleen gelaten?”

Toch was God aanwezig.
In Simon van Cyrene die het kruis mee droeg.
In de officier die Hem erkende.
In Maria uit Magdala, en Maria,
de moeder van de jonge Jakobus en van Joses,
en Salome. In Josef van Arimatea.

Goddank waren ze er.
Ze omringden Jezus
met hun warme, tedere, helende nabijheid.
Zij vormden een liefdevolle tegenkracht.

Laten we in momenten van pijn en lijden
die deze pandemie veroorzaakt,
balsemend nabij zijn zoals zij
en onze medemensen van harte ondersteunen.

Mia Verbanck

Coronaprikje bij Witte Donderdag

Het laatste avondmaal

Het conflict escaleerde.
De joods machthebbers wilden Hem weg.
Zijn volgeling Judas verried Hem.

Die laatste avond ging Hij op zijn knieën zitten
en waste liefdevol de voeten van zijn leerlingen.
Niet begrijpend lieten ze Hem doen.

Ouderen, zieken en stervenden
laten verzorgers dichtbij komen.
Omzichtig, fijngevoelig en discreet
treden artsen en verplegers
de intimiteit van mensen binnen.

Later op die avond zaten ze samen aan tafel.
Hij brak het brood en gaf het rond.
Hij deelde ook de beker met wijn.
Zo schonk Hij zichzelf, zei Hij.

“Doe dit tot mijn gedachtenis.”
Breek en deel je leven.
Liefdevolle nabijheid en verbondenheid
zijn baken en houvast, zeker in coronatijden.
We zijn creatief genoeg om ze – ook nu –
toch vorm te geven.

Mia Verbanck

Coronaprikje bij Goede Vrijdag

Ieder huisje ...

“Ieder huisje heeft zijn kruisje”
zegt het spreekwoord.
Het voorbije jaar was het kruis
in menig huis pijnlijk aanwezig.
Velen werden geconfronteerd met
ziekte en verlies, isolement en eenzaamheid.
Anderen gingen in de eerste lijn de strijd aan
met het virus dat onze samenleving
al meer dan een jaar bedreigt.
Geen mens werd gespaard,
ieder had zijn kruis te dragen.

We gaan hiermee in het spoor van die man
die 2000 jaar geleden zijn kruis opnam.
Hij had zijn lijden en kruisdood
misschien kunnen vermijden
Hij had – bij het kraaien van de haan –
zijn opdracht kunnen verloochenen.
Hij was er evenwel rotsvast van overtuigd
dat God Hem daartoe riep.
Hij moest dat doen.

Op Goede Vrijdag staat het kruis centraal.
Het is – voor christenen – het belangrijkste symbool.
Het is niet enkel een verwijzing naar lijden en dood,
maar tegelijk, en vooral,
is het een teken van een vastberaden
inzet voor Gods nieuwe wereld
die gerechtigheid en opstanding voor ogen heeft.

Luc Beeldens

Coronaprikje bij paaszaterdag

Door de leegte loopt een weg

Om drie uur valt de duisternis over het land.
Jezus van Nazaret sterft als een misdadiger
aan een kruis.

Jozef van Arimatea
legt Hem in een rotsgraf.
Het verhaal van de Nazarener
loopt dood.

Heeft God zich dan vergist?

Uren van leegte en duisternis volgen.
Hoop en vertrouwen zijn de bodem ingeslagen.
Op *Stille Zaterdag* voelen de leerlingen zich
bedrogen, gekwetst, verlaten,
moe en terneergedrukt.
Een tunnel zonder perspectief.

Tot 's avonds een kleine vonk van hoop
voorzichtig ontvlamt
en zich als een lopend vuurtje verbreidt.
Die God die mensen schiep en nabij was
bij de doortocht van het water van de dood,
kàn ook nu niet aan de zijlaan staan.

Hij laat Jezus van Nazaret niet los.
De vrouwen zijn er heilig van overtuigd:
het graf is wel degelijk leeg,
maar Hij leeft. Alleluia!
Daaraan mogen we ons – goddank –
vastklampen
in de grootste wanhoop.

God heeft zich niet vergist.

Mia Verbanck

Coronaprikje bij Pasen

Ontreddering

“Zij hebben de Heer uit het graf weggenomen
en wij weten niet waar ze Hem hebben neergelegd.”
Alsof het allemaal nog niet erg genoeg was.
Stel u de ontreddering en de paniek voor
als de vrouwen met dit nieuws bij de leerlingen komen.

Dagelijks krijgen mensen slechtnieuwsmeldingen.
Telkens opnieuw een donderslag bij heldere hemel.
Veel vragen, weinig antwoorden.

Maar dan is er die ontmoeting.
“Wat zoekt ge de Levende bij de doden.”
Het is de eerste van vele hoopgevende ontmoetingen.
“Wij hebben de Heer gezien”, klinkt er dan.

God is mensen nabij in ontmoetingen,
in troostende woorden, in begrijpende blikken.
Zo kunnen we ervaren dat Hij leeft.
Jezus Christus is verrezen.
Alleluia.

Luc Beeldens